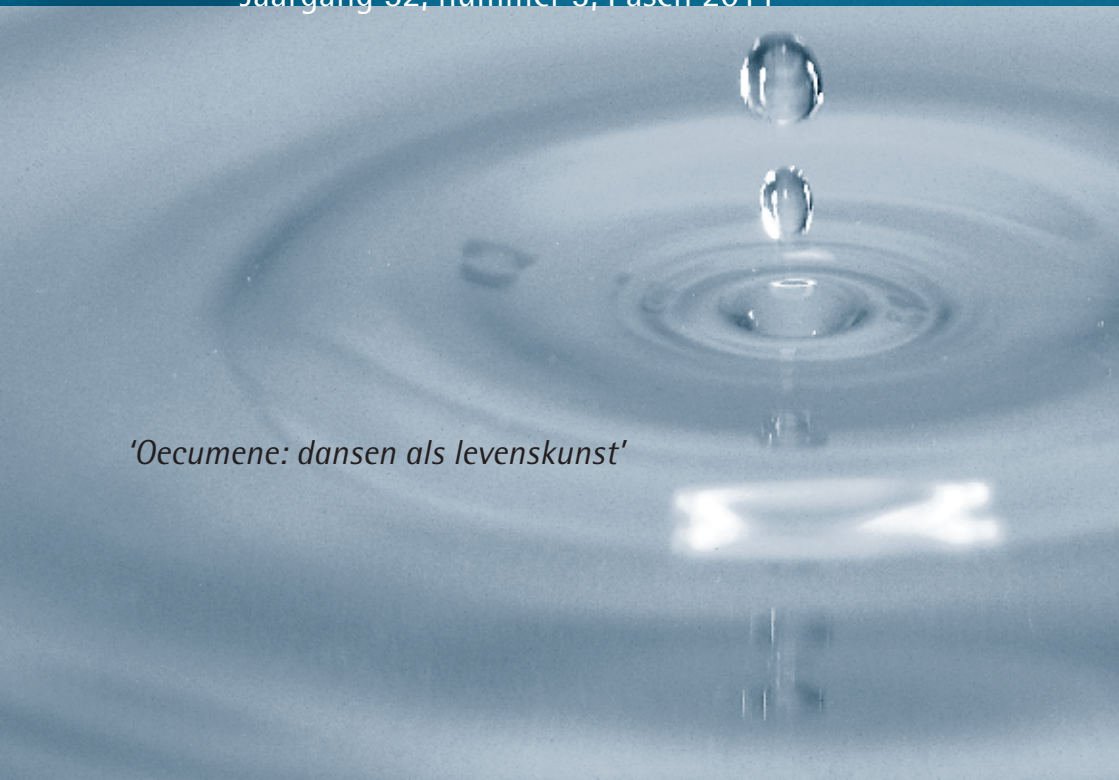

Kajuit. nieuws

Jaargang 52, nummer 3, Pasen 2011

'Oecumene: dansen als levenskunst'

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100. Het KajuitNieuws is de spreekbuis van de gemeenschap die in de binnenstad van Amsterdam open en gastvrij is om de zorg voor elkaar te delen met anderen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijk werk, maatschappelijke opvang, begeleid wonen en medische zorg aan onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als gezin en oefenschool die de hulpverlening ondersteunt.

Als werkplaats voor oecumenisch leven zoekt de gemeenschap juist wat ons in de Kerk samenbindt. De gemeenschap Spe Gaudentes is de kerngroep van de gemeenschap en draagt de dagelijkse verantwoordelijkheid. Veel leden van de gemeenschap voelen zich geroepen om te leven en te werken op Oudezijds 100 vanuit het evangelie van Jezus Christus.

Abonnement en informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 8,50. Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam en Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KN-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Drukkerij Weevers te Vorden. Redactie en logistiek: Jan Borghuis dg, z'r Rosaliene Israël sg, Lobke Timmerman dg en Annette de Zwart dg.

INHOUDSOPGAVE

Vriendenbrief	3
Welkom en afscheid	7
In gesprek met...	8
Thema oecumene	10
Column Kruispost	14
Faits divers	15
Kroniek	16

Vriendenbrief

Levenskunst

Amsterdam, april 2011

Aan allen die betrokken zijn bij Gemeenschap Oudezijds 100,

Zoals het is

Ons bestaan als groep samenwonende en samenwerkende mensen van allerlei slag op Oudezijds 100 zit vol structuren, geschreven en ongeschreven regels, gewoontes die in de loop der tijd zijn ontstaan. We houden ons bezig met talloze belangrijke zaken als het onderhoud van de huizen, de jaarverslagen, de zorg voor mensen, onze website, de roosters voor het koken en de linnenkamer, noem maar op. Als er zoveel deeltaken tegelijk te verrichten zijn, is het handig dat er allerlei elementen gewoon standaard zijn. Zaken waar we niet dagelijks over hoeven te beslissen, de dingen die we gewoon zo doen zoals we ze doen. Veel zou in beginsel best anders kunnen, maar er is ooit een verstandige beslissing over genomen en het is sindsdien zoals het is. Dat heeft een prettige kant, het is efficiënt, het lijkt vanzelf te gaan, we weten van alles uit ons hoofd. Maar het heeft ook een risico in zich, namelijk dat we niet meer op zoek gaan naar vernieuwing of verfrissing. Dat we door de bomen het bos niet meer zien, en niet meer al het bijzonders herkennen dat de gemeenschap in zich heeft en wil uitstralen.

Vernieuwing

Misschien is de levenskunst op Oudezijds 100, net als de levenskunst in de oecumene, een zaak van gewoon maar doen, desnoods eens als eenling ergens aan beginnen. Vernieuwingen aangaan zonder al te zeer verlamd of gehinderd te worden door de regels, dogma's en structuren die de groep betreffen. Zo zien we de laatste tijd weer allerlei kleine ontwikkelingen en vernieuwingen op Oudezijds 100, waarbij de impulsen soms uit onverwachte hoek komen. Nieuwe vrijwilligers die op een aangename wijze krachtig de schouders eronder zetten, besturen die op een heel andere wijze gaan vergaderen, de maandelijkse live-muziekavonden, een filmbespreking in het bijzijn van de regisseur zelf.

Ontwikkelingen die ik hoop te mogen vergelijken met de sneeuw-klokjes, die voorboden zijn van het mooier, warmer weer dat eraan komt.

Verbondenheid

Levenskunst zouden we kunnen omschrijven als het zelf bewust vorm geven aan het eigen leven zodat het intenser of betekenisvoller wordt. Soms is een rigoureuze wending nodig om versukkeling en versleuring te voorkomen, of om de laatste afslag vóór de heilloze weg te nemen. Doorgaans denken we daarbij aan een stap die een individu maakt. Voor een groep (een gezin, een kerk, Oudezijds 100) ligt het al ingewikkelder. Naarmate een groep omvangrijker wordt, bestaat er een gereede kans op uitstel of afstel door allerlei discussies en procedures die tot het besluit zouden moeten leiden over de te nemen stappen. Er is dan van alles dat hervorming belemmert, zeker radicale hervorming. We hebben te maken met allerlei structuren, verbanden, bepalingen, instellingen, gebruiken en tradities, die er juist voor gezorgd hebben dat een bepaalde groep zich een eenheid voelt. Waarom voelt een volk zich een volk? Omdat de betreffende mensen zich met elkaar verbonden voelen door een ondefinieerbare mix van ingrediënten. Bijvoorbeeld het hanteren van dezelfde taal, het hebben van dezelfde geschiedenis en culturele gebruiken, of de geborgenheid van het dagelijks leven dat zich afspeelt te midden van volksgenoten, die al zo lang als wij ons herinneren op een bepaalde plek van de wereld wonen. Het is goed je thuis te mogen voelen in een groep mensen waar genoeg verschillen te constateren zijn, maar waar over een paar dingen in ieder geval niet telkens gediscussieerd hoeft te worden. Kuddedieren die we zijn, vinden we het onaangenaam wanneer onze kudde niet meer een vanzelfsprekendheid is. Kijk maar naar de schapen op Maria ter Claesze: als een van het koppel bijvoorbeeld verkocht wordt, of omgekeerd als er twee schapen van de buurman binnendringen.

Oecumenisch proces

Het oecumenisch proces is al honderden jaren oud. Sterker, het begon eigenlijk al met het gebed van Jezus 'dat zij allen één zijn'; en het duurt nog steeds voort, in de top en op het grondvlak van de kerk. Het krijgt wel voortdurend nieuwe vorm en inhoud, gericht op de specifieke toestand op een bepaalde plaats. In de oecumene gaat het niet over individuen, maar over enorm

omvangrijke groepen of 'kerken'. De besluitvorming over wat een kerkafdeling wil, is afhankelijk van allerlei vormen van intern overleg, voordat de spreekwoordelijke kogel door de kerk is. Dat heeft ook te maken met de vraag waarom een kerk zich een kerk voelt, een vraag die op soortgelijke manier te beantwoorden is als die in de vorige alinea. Omdat men het in die kerk in ieder geval eens is over een bepaalde interpretatie van Gods woord, en ten aanzien van bijvoorbeeld sacramenten, leerstellingen zoals de ambt(sbeleving).

Het is een langzaam proces waar wel hoopgevende signalen uitkomen. Paus Benedictus XVI zei afgelopen januari in het kader van de Gebedsweek voor de eenheid van de Christenen, te hopen dat het ooit mogelijk zal zijn dat alle christenen bijeenkomen rond de tafel van de Heer om samen het eucharistische brood te breken en te drinken uit dezelfde kelk. Waarmee hij zich in feite

aansloot bij de verklaring van de wereldraad van kerken van New Delhi uit 1961. En dat is hoopvol, ook al impliceert het woord 'ooit' dat we dit in 2011 in ieder geval officieel nog niet wereldwijd gaan meemaken. Maar toch.

De kerk van morgen

En dan herken je weer zoiets bijzonders van Oudezijds 100, namelijk dat de gemeenschap haar oecumenisch karakter al decennia lang behoudt. Niet zonder discussies, en wat schippend tussen de spelregels van de eigen thuiskerken, maar hoort dat nu niet eenmaal bij levenskunst? In onze gebruiken en in onze Allemanskapel beleven we samen de rijkdom van de diverse christelijke tradities: in onze kapel gaan dagelijks c.q. wekelijks voorgangers uit verschillende kerkelijke hoeken voor; nu ik dit schrijf, in de Veertigdagentijd, is er een bescheiden maar gemeenschapsbrede vorm van vasten; we vierden Aswoensdag in onze Allemanskapel samen met de protestantse Oudekerkgemeente, en ook dit jaar mochten we weer participeren in de Stille Omgang door Kajuit en Kapel open te houden voor pelgrims uit de Zaanstreek. En dan denk ik ineens een beetje te begrijpen wat onze br Jozef (van de paters van Scheut) wenste, toen hij enkele jaren geleden voor het eerst bij ons aanbelde. Hij was namelijk op zoek naar een plaats waar de kerk van morgen bezig is geboren te worden. Wellicht is daarvan ook iets te vinden bij onze community, onze gemeenschap, en bij de vele lokale oecumenische initiatieven en samenwerkingsvormen, die de Kerk van de 21ste eeuw vorm willen geven.

Vrede en alle goeds,

br Leo de Brugh s.j.
prior

Welkom en afscheid

Welkom

Virginia en haar zoon Lorenzo zijn op Oudezijds 100 komen wonen. Ook nieuw op Oudezijds 100 is Maria, zij werkt sinds een aantal maanden als maatschappelijk werkster binnen de OpStap. Liselotte komt het Vaderhuis versterken, zij doet wekelijks vrijwilligerswerk in de Linnenkamer.

Afscheid

Wilco en Talitha, die na een periode in Roemenie opnieuw op Oudezijds 100 woonden, zijn met hun kinderen Ruchama en Mendel verhuisd naar Amersfoort. Corianne gaat in de komende herfst trouwen met haar Jeroen en is daarom in maart verhuisd. Petra heeft de gemeenschap inmiddels ook verlaten, zij woont nu in Utrecht. We danken hen voor hun inzet in onze gemeenschap en zullen hen missen!

Veni, vidi, foetsi

Brand Kuipershoek en Sam van Baarsen, scholieren van het IJburgcollege, deden hun maatschappelijke stage op Oudezijds 100. Ze waren actief in de Inloop en bij de schoonmaak van het Vaderhuis. We danken hen voor hun enthousiaste inzet.

In gesprek met...

sr Georgine bij het afscheid van Ria schelvis

Op 6 januari jl. namen we op feestelijke wijze afscheid van onze maatschappelijk werkster Ria Schelvis. Voor velen is zij inmiddels een vertrouwd gezicht op Oudezijds 100. Ruim vijftientig jaar werkte Ria in het Gasthuis en later in de opvolger van het Gasthuis, de Opstap. Omdat we haar afscheid ook in KajuitNieuws niet ongemerkt voorbij willen laten gaan, hebben we aan sr Georgine Boiten- du Rieux sg gevraagd om met ons terug te kijken op de periode dat Ria hier werkzaam was.

Wat is uw eerste herinnering aan Ria Schelvis?

“Mijn eerste herinnering aan Ria is misschien niet zozeer aan de gestalte van Ria, als wel aan de persoonlijkheid van Ria. Lang geleden ‘woonden’ de Verenigde Kruisverenigingen voor het centrum van Amsterdam bij ons in op ‘Gratia’ (Oudezijds Achterburgwal 102). Een van de wijkverpleegsters was wat wij nu een ‘deelgenoot’ van Oudezijds 100 zouden noemen. Zij bracht Ria in, die op de administratie werkte van het hoofdbureau van de Kruisen. Ria wilde graag maatschappelijk werker worden. Hoe moest dat in haar geval aangelegd worden? Die vraag lijkt, zeker gezien het briljante resultaat, nogal gemakkelijk te beantwoorden. Dat was het niet! Voor een maatschappelijk werker waren vele diploma’s en papieren nodig. Maar, we gingen op weg.”

Hoe heeft Ria zich op Oudezijds 100 ontwikkeld? Hoe typeert u haar als maatschappelijk werker?

“De jonge Ria kwam snuffelen. Een van onze gasten liet zich ontvallen, achter mijn rug: ‘Wat een kippetje!’ Voor ons toenmalige maatschappelijke werk – diakonaat geheten – lag de gemiddelde leeftijd stukken hoger. Voor hen was het diploma maatschappelijk werk een tweede en late keuze na een wetenschappelijke opleiding in een totaal andere richting. Naast de grijze en witte haren was Ria een heel jong ding. Aan de opmerking van onze gast heb ik echter toch, in heel andere zin overigens, nog veel gedacht. Als maatschappelijk werker deed Ria me nogal denken aan een kloek. Ja, ze was als een grote zus of, inderdaad, als een moeder voor de

haar toevertrouwde mensen. Maar 'moeder' heeft in de psychologie nog weleens de bijklank van 'iemand die niet loslaat'. Kloek heeft dat niet. Zolang de kuikens nog helemaal afhangen van moeder-warmte, beveiliging en aangewezen voer, houdt de kloek haar jongen in toom. Maar als ze meent dat het grut het zelf wel kan, dan laat moederkloek hen voor zichzelf zorgen. Nu, zo is Ria ook."

Wat laat Ria achter op Oudezijds 100?

"Natuurlijk, iedere medewerker op Oudezijds 100 zet zijn eigen stempel. We zijn allemaal anders en zo is ook van ons allemaal de relatie met onze hulpvragende medemens verschillend. We vullen elkaar aan, we maken samen een veelkleurige gemeenschap. Ria – Maria – kwam uit een warm rooms-katholiek gezin: een warm nest. En dat was waar Ria ons allemaal inbracht. En omgekeerd: dat was wat ze inbracht op Oudezijds 100, voorbeeldig in volle zin van het woord."

Wat wenst u Ria toe voor deze nieuwe fase in haar leven?

"Ria is bescheiden. In voor haar moeilijke tijden verzochtte ze wel eens: 'waar leef ik voor?'. Ze leeft voor al die mensen voor wie ze de helper was in hun moeilijke jaren. Ik zou willen, dat ze een lange reis kon maken naar al die mensen over de hele wereld voor wie zij 'de kloek' is geweest; dat ze even kon zien waar het stempel 'Ria' gezet is."

Thema oecumene

Dansen als levenskunst

Met Pasen - hoogfeest van de christelijke traditie - in het vooruitzicht, staan we in deze editie van KajuitNieuws stil bij het thema oecumene. Dit jaar vieren we Pasen op Oudezijds 100 met de nadruk op het vieren in de gemeenschap. Met name vanaf Witte Donderdag beleven we heel intens de breedte van de christelijke traditie rond de viering van Pasen. Niet voor niets noemen we de gemeenschap wel een oefenplaats voor oecumenisch leven. Hoe kijken oud-gemeenschapsleden terug op de periode dat ze deel uitmaakten van Oudezijds 100? Wat heeft het achteraf gezien met hen gedaan, dat we hier proberen te bidden, leven en werken met christenen van diverse pluimage? Aan het woord is ds Freek Brandenburg, die u wellicht kent als een van onze gastvoorgangers in de wekelijkse hoogdiensten op dinsdagavond.

“Ik ben ds. Freek W. Brandenburg, sinds zondag 4 januari 2009 part-time predikant (50%) in Vorden. Kerkelijk verhuisde ik toen van Halle naar Vorden en wat betreft onze woonplaats verlieten we ‘de Groteman’ aan de Gendringseweg in Aalten en betrokken de prachtige nieuwe pastorie achter de gereformeerde kerk. Wat toen bleef, is dat ik twee dagen per week (dinsdag en vrijdag) als docent godsdienst verbonden ben aan het christelijk college Schaersvoorde te Aalten, locatie Slingelaan, in de bovenbouw van het VWO. Mijn arbeidzame leven begon op een Japanse bank. Dat was beslist een mooie baan, maar niet echt iets voor de lange duur. Daarna waren mijn vrouw en ik drie jaar intensief betrokken bij het opvangwerk in hartje Amsterdam bij de binnenstadspastorie van de stichting Oudezijds 100.”

Studie

Zo stel ik me voor op mijn website en de laatste zin is de weer-slag van een drietal jaren die een draaipunt bleken in mijn (en ons) leven. Drie jaren woonden mijn vrouw en ik samen met onze kinderen als student en vrijwilliger in de gemeenschap. We waren nog niet lang getrouwd, nog een jong gezin, hadden drie kleine kinderen (in het laatste jaar was er nog een vierde op komst) en we waren vastbesloten om zo veel mogelijk te leren. De gemeenschap, en meer nog de community, bleken daartoe een geweldige stimulans. We studeerden pedagogiek (mijn vrouw) en theologie (ikzelf). We waren een experiment aangegaan: niet doorgaan op een aanvankelijke keuze van werk als gezinsverzorger of bij een bank, maar een nieuwe richting inslaan. Beiden studeerden we dus op wat latere leeftijd dan gebruikelijk. Het was goed om de studie te verbinden met het veelal heel praktische werk dat we deden bij Oudezijds 100 in verschillende DV's. Werken en leren is een prima combinatie, zeker als dat gebeurt op zo'n bijzondere plek als de Achterburgwal. We werden gevormd door het gebeuren op die plek waar de spanning in het bestaan soms heel schrijnend blijkt. Wat in de boeken staat wordt heel praktisch geïllustreerd in de nood van zwervers en vluchtelingen, verslaafden en in de prostitutie.

Huis van de reidans

We woonden tegenover de Oudezijds Achterburgwal nummer 100. Aan die kant van de gracht woonde in pand 87 toen nog zuster Ina in het voorhuis. Het achterhuis was net helemaal opgeknapt. Toen we er ons eenmaal gevestigd hadden, werd ons iets gevraagd: het huis een naam te geven; een leuke, maar ook verantwoordelijke opdracht. Waarom geef je een huis een naam, dachten we direct en welke naam is toepasselijk? Met een naam laat je blijken hoe je er tegenaan kijkt. Mensen krijgen namen en worden bij die naam gekend. Dingen krijgen ook namen en dan weet je waar ze toe dienen. Een stoel is een stoel en bedoeld om op te zitten en een huis is een huis en bedoeld om in te wonen. Waarom een extra naam voor een huis? Omdat je daarmee iets extra's kan laten weten aan allen die er langs lopen of naar binnen gaan! Erbij kwam een tweede vraag: laten jullie het huis wijden? Iets wijden, is ook al zoiets. Waarom doe je het? Protestantenvrouwen weten dat niet zo precies en daarom ging ik naar

br Piet, het rooms-katholieke lid van de community. Wijden, begreep ik, is zoiets als een doel aan iets geven. Dan laat je weten waar het voor bedoeld is. Dat is een mooie gedachte. Veel dingen kan je verschillend gebruiken: voor iets goeds of voor verkeerde dingen. Laten we het huis wijden aan iets goeds: aan iets wat we hier leren! Zo gingen we, samen met de bewoners van toen op zoek naar een goede naam, een naam die duidelijk maakt waar je voor gaat! Die naam mocht ons plezier tot uitdrukking brengen om er te wonen, ons plezier om erin te werken, hoe verschillend we ook waren. Iets van de oecumene die we in de gemeenschap beleefden én de levensvreugde, de levenskunst. We vonden hem in de psalm met het zelfde nummer als het huis. Een geschikte naam, een naam die tot uitdrukking bracht hoe we er in wilden wonen: Beth Cholim, 'Huis van de reidans'. Zo werd het gewijd en was het met die naam de basis van ons verdere bestaan.

Op de maat van het evangelie

Al 'dansend' zijn we verder gegaan toen we beiden een diploma op zak hadden. De reidans voerde ons tot in Vorden, naar de gereformeerde kerk. Ook hier 'dansen' we gemeenschappelijk: in federatie met de hervormde gemeente en twee keer per jaar ook in vieringen met de rooms-katholieke kerk. Met heel veel verschillende mensen van vroeger en nu, uit allerlei (kerkelijke) gemeenschappen dansen we nog steeds op de maat van het evangelie de toekomst tegemoet.

Soms gaat dat heel elegant: de eerste keer dat ik als predikant betrokken was bij een oecumenische viering in Vorden betrof een pinksterviering. Samen met de hervormde gemeente en gereformeerde kerk waren we te gast in de rooms-katholieke Christus Koningkerk. Ik was nog niet lang in Vorden. We vierden die morgen in een overvolle kerk met verschillende mensen door elkaar de verjaardag van de kerk. In de liturgie waren liederen en teksten uit elkaars traditie opgenomen. We zongen en baden als het ware elkaars taal. Mooi als dat zo kan.

Klompdansen

Bij andere gelegenheden gaat de dans meer als een klompdansen: houterig, met horten en stoten en toch dansen we door. Zo kan

onze onderlinge samenwerking in de protestantse hoek wel worden beschreven. Hervormd en gereformeerd Vorden zijn gefedereerd, veel doen we samen, maar tot voor kort waren we gewend op zondag naar ons eigen kerkgebouw te gaan. Al dansend stampen we soms op de grond, omdat we elkaar niet goed begrijpen en daarna klappen we weer samen in onze handen in applaus, omdat het zo fijn gaat. Onlangs deden we dat laatste weer met enthousiasme. In verband met

de verbouwing van de hervormde dorpskerk, gaan we op zondag nu al een paar weken samen naar de kerk. De eerste zondag dat we samen 'kerkten' was samen met de jongeren georganiseerd. In die dienst stond het bijbelverhaal van Noach centraal. De kansel werd een boot en Noach nodigde iedereen uit om mee te varen. Dat beeld van mensen gedragen door een boot over de wateren van de chaos, vult het beeld van de reidans aan. Dansen doe je samen en je weet je in je bewegingen gedragen.

Bij de inwijding van Beth Cholim gingen we in reidans, die begon in de kapel, de straat op, over het water naar de overkant. Zo ging zelfs die dans over het water. De dans begon tijdens het dagelijkse gebed en vandaar de wereld in. Met wie mee wil dansen weet je je dan gedragen door de hand van God - toen in reidans over het water van de gracht - nu in Vorden met elkaar in de boot bij Noach. Dat is oecumene als levenskunst!

ds Freek Brandenburg

Column Kruispost

Receptionist zijn: wat een mooi werk

Sinds ruim een half jaar werk ik nu op Kruispost als receptionist. Mijn belangrijkste taak is nieuwe patiënten uit te leggen hoe Kruispost werkt en het werk voor artsen gemakkelijk te maken door alles goed te ordenen. Tot nu toe is de grootste uitdaging voor mij om de juiste gegevens van de patiënten te krijgen, zoals bijvoorbeeld hun naam, adres en land van herkomst.

Alles begint bij de communicatie. Als snel realiseerde ik me dat ik met Engels, Duits, Nederlands en Spaans niet bij elke patiënt erg ver kwam. Russisch en Arabisch zijn zo aan het begin nog erg ingewikkeld voor me, maar ik heb de hoop dat, als ik er lang genoeg werk, ik ook deze talen vloeiend kan spreken. Gelukkig heb ik nu een soort symbooltaal met mijn handen en voeten ontwikkeld, die mij helpt om de naam en het adres van de patiënt te krijgen. Hierbij is de postcode natuurlijk nog een verhaal van een andere orde. Waarschijnlijk komen in bepaalde landen brieven ook zonder postcode op te schrijven aan. Wie weet?

Mijn moeite met het lezen van de naam en vooral het onderscheid maken tussen voor- en achternaam schrijf ik vooralsnog maar aan mijn Duitse afkomst toe. Lettercombinaties als zsc of ysk bestaan niet in mijn taal en ik moet eerlijk bekennen dat ik de meeste namen ook nog nooit eerder gehoord heb.

Ik heb dus niet alleen veel respect voor de artsen en het werk dat ze doen, maar ook voor de vloeiende wijze waarop ze de namen uitspreken als ze patiënten oproepen. Voor mijzelf kan ik zeggen dat de ogenschijnlijk kleine taak om namen en adressen te krijgen, mijn repertoire aan vaardigheden enorm vergroot heeft. Daarvoor ben ik heel erg dankbaar. Zelf woon ik ook in de gemeenschap Oudezijds 100 en ik vind het mooi om te zien hoe het principe van de wederkerigheid ook bij Kruispost terug te vinden is.

*Wiebke Kopmann
receptionist op Kruispost*

Faits divers

DE-zegels gevraagd

Op wonderlijke wijze verdwijnen er glazen bekers en mokken uit de Kajuit. Hopelijk levert een grootscheepse zoekactie door de panden nog iets op, maar gevreesd wordt dat er opnieuw nieuwe bekers aangeschaft moeten worden. Daarom bij dezen een oproep om Douwe Egberts-zegels voor Oudezijds 100 te sparen. U kunt uw zegels geven of opsturen naar zr Albertine de Bruyn-Boiten, p.a. Oudezijds Achterburgwal 100, 1012 DS Amsterdam. Bij voorbaat heel veel dank!

Gezocht: (gratis) degelijke damesfiets

Voor een van onze bewoners zijn we met spoed op zoek naar een degelijke damesfiets. Haar exemplaar is helaas gestolen en aangezien zij een goede fiets nodig heeft voor haar werk, zit zij hiermee erg omhoog. Heeft u toevallig nog een goede fiets over of weet u iemand die nog een boventallige fiets heeft staan, dan horen wij dat graag!

Dank voor alle goede wensen

Elk jaar wordt onze gemeenschap verblijdt met vele kerst- en nieuwjaarskaarten van vrienden, collega instellingen, gemeenschappen, belangstellenden en oud-gemeenschapsleden. Ook dit jaar ontvingen we uw goede wensen voor de kerstdagen en het nieuwe jaar. Op deze plek willen we daarvoor onze hartelijke dank uitspreken. Het doet ons goed te weten hoezeer u zich met ons verbonden weet!

Kroniek

Vierdagen

Op 6 januari namen we op feestelijke wijze afscheid van onze maatschappelijk werkster Ria Schelvis. Meer dan 25 jaar heeft zij op Oudezijds 100 gewerkt, wij zullen haar node gaan missen en wensen haar veel geluk in deze nieuwe periode van haar leven.

Tochtgenoten Sjoerd en Dorothea werden verblijd met de geboorte van een zoon, Job Joachim. Hij werd geboren op 24 maart jl. We wensen Sjoerd en Dorothea alle goeds en zusje Lize natuurlijk heel veel plezier met haar kleine broertje!

Meeleven

br Jozef is vanwege een ernstige longontsteking opgenomen geweest in het ziekenhuis. Op het moment van schrijven is hij gelukkig weer in zijn vertrouwde omgeving in Teteringen. Wij wensen hem een goed herstel.

Bezoeken

Woensdag 2 februari vond een besturenontmoeting plaats met bestuursleden van de verschillende stichtingen verbonden aan

Gemeenschap Oudezijds 100. Het was goed om elkaar eens informeel te ontmoeten.

Op zondag 6 februari was er weer een filmavond. Dit keer keken we naar de film Win/win van regisseur Jaap van Heusden. Extra bijzonder was dit keer dat de regisseur in eigen persoon aanwezig was om tijdens het nagesprek toelichting te geven en in gesprek te gaan over deze film.

In februari bracht Judith Tensen een week door op Maria ter Claesze. Daar waren ook zr Albertine, br Sjoerd en zr Rosaliene met kinderen, die genoten van de voorjaarsvakantie. Diezelfde week brachten br Rik en zr Lyke door in La Faye.

Begin maart bracht Jeroen van Erp een bezoek aan het kapittel. Hij is een van de oprichters van Fabrique, een multidisciplinair ontwerp bureau en wil met ons meedenken over de manier waarop we het leven en werken op Oudezijds 100 onder de aandacht kunnen brengen van met name een volgende generatie geïnteresseerden en ondersteuners.

De jaarlijkse winterretraite van de gemeenschap werd gehouden op Maria ter Claesze. We hebben vooruitgekeken naar het komende halfjaar en elkaar deelgenoot gemaakt van onze dromen voor de toekomst van de gemeenschap en de gemeenschap. Op 5 maart bezocht de gemeenschap in Groningen een concert van het Groningse Mannenkoor Albatros, dat onder meer liederen ten gehore bracht uit de Oosters-orthodoxe liturgie en de Russische volkstraditie.

In het weekend van de Stille Omgang (19 op 20 maart) bezocht een groep van de RK Petrusparochie uit Krommenie de Allemanskapel. Freek en Lidy Brandenburg logeerden dat-

zelfden weekend op Oudezijds 100. Jan Rooyakkers, gemeenschapslid van de Hooge Berkt-gemeenschap, was opnieuw een week te gast in onze gemeenschap. Een groep bankiers van ING werd door br Rik ontvangen. En een groep leerlingen van het Van Lodensteincollege uit Amersfoort werd rondgeleid door br Sjoerd.

Uitgaande bezoeken

Zo rond de voorjaarsvakantie hebben allerlei gemeenschapsleden hun vleugels uitgeslagen voor een korter of langer verblijf in binnen- en buitenland. Vakantiebestemmingen waren onder meer: Maria ter Claesze in Waskemeer, La Faye, Londen, Buenos Aires, Beieren, Berlijn, Venetië en Ljubljana. U begrijpt, die mensen van Oudezijds 100 zijn van het reislustige soort.

Kerkelijk jaar

Op 9 maart, met Aswoensdag, is de Veertigdagentijd begonnen. De moorkoppen op de dinsdagavond daarvoor markeerden het begin van de Vastenperiode: het vegetarische diner in de refter wordt in stilte gegeten, zonder toetje. Ter geruststelling van de carnivoren onder ons met uitzondering van de zondag (dag van de Opstanding). Tijdens de Vastenperiode zamelen we geld in voor een project in Haïti, waar Doric Houthoff, zoon van een van onze bestuursleden, bij betrokken is. Op de woensdagavonden in deze periode bezinnen we ons op levenskunst, een programma dat verzorgd wordt door br Rik en br Sjoerd. En tegen de tijd dat u deze Kroniek leest, is het bijna Pasen. We vieren het hoogfeest van Pasen dit jaar intern, met de nadruk op het vieren in de gemeenschap. Altijd weer een bijzonder intens gebeuren...

Uw chroniqueur

vanuit *gemeenschap* Spe Gaudentes

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100

Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
t 020 - 626 66 34
f 020 - 627 72 83
info@oudezijds100.nl
<http://www.oudezijds100.nl>

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING, 56295